

”ספרים - זה עולם אלטרנטיבי לאנושות, הרבה יותר איכותי”. (אלמוני)

לזכרו של יובל , מספריית תקשורת

יובל היה איש תרבות אמיתי, אשר ניסה בכל כוחו להנחיל אהבה זו לסטודנטים.

חיבתו הגדולה לספרים הייתה מן המפורסמות. בכל פעם שהגיעה חבילת ספרים חדשה לספרייה הוא היה ניגש אליה בדחף כמעט בלתי נשלט , חותך את האריזה בסכין יפנית או חז את הספרים בידיו , מריח אותם בהנאה , וקורא בהם בטרם קוטלגו . העניין הפך לבעייתי, כך שנאלצנו לבקש ממנו לא לגעת בספרים עד שנסיים לקטלג אותם ונניחם על המדף והוא תמיד פטר אותנו בחיוכו השובב מלווה באיזו הערה "יובלית " טיפוסית.

בכלל , הספרייה היתה ביתו השני. כאשר מי מהסטודנטים רצה לאתר את יובל (אם זה לצורך עזרה בקורס שלו, או כדי לנצל את הידע הרב שלו לעזרה בקורסים אחרים) ידע שתמיד כדאי לחפש אותו בספרייה ורוב הסיכויים ששם הוא יהיה, עובר על קטלוגים של ספרים בעיתונים ומסמן בעט פרקר אדום את בחירותיו.

בעיקר, עסקו הספרים שהזמין בשתי אהבותיו הגדולות – רוסיה והמדינות הקומוניסטיות, תחום הספורט בכלל והכדורגל בפרט.

באהבתו לתרבות ולספר, יובל השאיר אחריו חלל ענק בספרייה.

"היכן ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא"...

ישנם, בלי ספק, אך אין זה גורע מאום מהאיש הזה. מהזכרון שנשאר.

של איש גדל גוף ורחב לב.

איש של ידידות עם חיוך,

איש של נתינה ועזרה,

איש שיחה,

נבון

וחכם

בזמן קצר נוצר קשר של חיבה והבנה ונמשך זמן קצר כל-כך. וחבל.

דליה וינטרויב

ספריית תקשורת

שיר ללא שם / יהודית רביץ

בנדודי חולפות עלי
תמונות ונשמות.
ושמות שמות.
אתה בא והולך ..

לא מאמין שאתה יובל איננו
כולם חושבים שאולי תחזור

אולי, אולי, אולי
אתה בא והולך אלינו

אני יודע שזו אבדה גדולה.
אני יודע שזו לא מתיחה.
כאב גדול על כל מה שהסתיים
ועל כל מה שיכול היה להיות.

איי – עלטה סביב.
הלוואי שאתה מקשיב.
אולי, אולי, אולי...

תודה על כל מה שנתת.

סער קרטס

שנה ג'

יונתן / רחל

מבעד לדוק מרחקים - צלם ענוג,
נער רך בתלבושת הדר;
לב אמונים, לא נטש רע בצר
ובקרוב אחור לא נסוג.

ועליך למות, יונתן? ... מה עגום
נתיב אדם בעולם הזועם!
על כולנו במחיר החיים לשלם
את מעט הדבש הטעום.

ועוד כמה מלים משלי:

אמנם יובל לא היה בדיוק נער רך (ובטח לא לבש מעולם תלבושת הדר); צלמו לא היה צלם ענוג, אבל נפשו היתה הענוגה והיפה ביותר שהכרתי מעודי. הוא היה איש טוב ומיטיב, שכמעט אף פעם לא חשב על עצמו, ותמיד שאף להביא תועלת ולהסב נחת לכל הסובבים אותו. יובל לא היה איש שמח, לעתים קרובות היה אפילו עגמומי, אבל הוא שימח וריתק והעשיר את כל מי שבא איתו במגע. נדמה שאין צורך לפרט, כי כל הנוכחים כאן (ורבים אחרים - מאות, אם לא יותר) הם דוגמאות חיות לכך. ואני, שבעוונותיי אינני איתכם, הנני אולי הדוגמה המובהקת ביותר. בשש עשרה השנים האחרונות הוא היה לי כאח. חלקנו אהבה עיקשת ופתטית-משהו לשפה העברית, למלים, לספרים, ובראש וראשונה – לתשבצי ההיגיון האהובים. עם מי אפצח אותם עכשיו מידי סוף-שבוע על גדת הבריכה באוניברסיטת תל אביב?? בחלומותיי השחורים ביותר לא פיללתי שאת השיר הנפלא והנורא הזה של רחל, שיר שמצמרר אותי בכל פעם מחדש, אבקש שיקראו לזכרו. הייתי ממשיד ומתפייט כך עוד ועוד, אלמלא נזכרתי שיובל היה גם מגדולי הציניקנים, והוא ודאי היה רוצה שזכור אותו גם בחיך ממזרי ובמשחק מלים שנון, שכרגע אינני מסוגל להעלות בדעתי. כשאחשוב על משהו אתקשר אליך, יקירי. הרי ממילא אנחנו מדברים לפחות פעמיים-שלוש ביום.

באמצע המישור – נתן אלתרמן

מסביב האפילו מישור ורקיע
והאיש ההולך מן הדרך נטה
ועל אבן ישב והרגיע
ואת שם המקום לא ידע
וסביב האפילו מישור ורקיע
והדרך הוסיפה לרוץ לבדה.

ובעודנו מביט כה וכה
הוא כאילו הקשיב, ההלך,
איך מילים ודברים שהמו בתוכו,
שדיבר בשפתיו, שהגה במוחו
משתתקים, נהפכים לאלם.

כל מה שדיבר
וזימר וצחק בו,
כל מה שרתח
וזעם ולעג בו,
כל חימות וכעסים
וטרוניות ומריבות,
כל השאלות
וכל התשובות,
הלכו נהפכו
לדממה בודדה
והדרך הוסיפה לרוץ לבדה.

אך דבר רק אחד שנישכח בו אי פעם,
שמאום לא שאל ומאום לא ביקש,
שהיה לא דימעה ולא זעם,
רק שכן חרישי ועיקש,
זה נשאר בו עכשיו בלי סיבה ובלי טעם,
זה נשאר כמו הד אחרון ומלחש.
וכשכבר כמעט חושך ירד
ועצם את עיניו, ההלך,
זה לפתע עלה והבקיע בו חד
וחלף את כולו פעם זאת ולעד
סירב להפך לאלם.

זה שר ודיבר
וזימר וצעק
וחגג ושמח
ודמע וצחק
ושאל וענה
וסער והמה
והוסיף ומאן
להפך לדממה,
אך כבר איש לא שמע
וכבר איש לא ידע
והדרך הוסיפה לרוץ לבדה.